

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/532/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612205683
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3612205683.2

Rozhodnutie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Ivety Martinákovovej v právnej veci navrhovateľa T., s.r.o., so sídlom F., T. XX, IČO: XX XXX XXX, zastúpeného E. kanceláriou S. T., s.r.o. so sídlom F., J. 4, proti odporcovi Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 21. januára 2015, č.k. 6C/115/2012-92 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 125,- Eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 275,- Eur z dôvodu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Partizánske. Odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil § 41 ods. 2 písm. d), 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 1 bod 1, § 6 ods. 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1 až 4 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Navrhovateľ uviedol, že Okresný súd Partizánske ako exekučný súd prijal žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, podanú ním zvoleným exekútorom vo veci dlžníka, povinného U. Y., spisová značka súdneho exekútora bola EX XXXX/XXXX. Súd však v zákonnej procesnej lehote 15 dní (podľa § 44 ods.2 Exekučného poriadku platného v čase podania žiadosti) od prijatia tejto žiadosti o žiadosti nerozhodol napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si rozsiahlejšiu spoluprácu s účastníkmi konania. Súd prvého stupňa z pripojeného spisu Okresného súdu Partizánske, sp. zn. 3Er/394/2010 zistil, že súdny exekútor R.. C. V. podal dňa 12.08.2010 na Okresný súd Partizánske žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného T., s.r.o. F. (v tomto konaní navrhovateľ) proti povinnému U. Y.. Exekučným titulom bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., sp. zn. SR 15912/09 zo dňa 16.10.2009. Okresný súd Partizánske uznesením č.k. 3Er/394/2010-10 zo dňa 13.08.2010, právoplatným dňa 07.09.2010, žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, v časti o vymoženie zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zo sumy 1 202,25 Eur od 19.05.2009 do zaplataenia zamietol podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Dňa 13.08.2010 Okresný súd Partizánske pod č.k. 3Er/394/2010-11 udelil poverenie na vykonanie exekúcie vo zvyšnej časti. Uznesením Krajského súdu v Trenčíne č.k. 3CoE/34/2011-46 zo dňa 11.01.2011 bolo odvolacie konanie proti napadnutému uzneseniu č.k. 3Er/394/2010-10 zo dňa 13.08.2010 zastavené a odvolanie povinného odmietnuté. Pokiaľ ide o odvolanie oprávneného tento súd prvého stupňa dňa 18.11.2011 doručil podanie, ktorým podľa § 207 ods. 2 O.s.p. vzal podané odvolanie späť, s týmto sa odvolací súd vo výroku uznesenia vysporiadal. Uznesením Okresného súdu Partizánske č.k. 3Er/394/2010-60 zo dňa 21.06.2012, právoplatným dňa 21.02.2013 v spojení s potvrdzujúcim uznesením Krajského

súdu v Trenčíne č.k. 11Coe/126/2012-84 zo dňa 29.01.2013 súd exekučné konanie zastavil. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Ecd0/90/2013 z 26.03.2014 súd návrh oprávneného na prerušenie dovolacieho konania zamietol a dovolanie oprávneného odmietol. Z úradnej činnosti súdu prvého stupňa bolo zistené, že v predmetnom exekučnom konaní vo veci rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie oprávnený nepodal sťažnosť na zbytočné prietahy v konaní týkajúce sa postupu súdu v súvislosti so žiadosťou súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie. Súd prvého stupňa na podklade vykonaného dokazovania, po zhodnotení jeho výsledkov dospel k záveru, že návrh navrhovateľa nie je dôvodný. Na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci sa vyžaduje, aby bolo vydané nezákonné rozhodnutie respektíve aby došlo k nesprávnemu úradnému postupu, aby poškodenému vznikla škoda a aby bola daná príčinná súvislosť medzi rozhodnutím alebo postupom a vznikom škody. Ak nie je daná čo i len jedna z uvedených podmienok, nevzniká nárok na náhradu škody proti štátu. Súd prvého stupňa v posudzovanej veci dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by došlo v konaní exekučného súdu k nesprávnemu úradnému postupu alebo že by bolo vydané v ním uvedenej exekučnej veci nezákonné rozhodnutie. Navrhovateľ tak nepreukázal základ ním uplatneného nároku. Navrhovateľ v obsahu návrhu tvrdil, že exekučný súd bol bezdôvodne nečinný a rozhodol o žiadosti o vydanie poverenia po 15-dňovej lehote. Tu súd prvého stupňa poukázal na zavádzajúce tvrdenia navrhovateľa o dobe rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom navrhovateľ uvádza, že právnej veci vedenej na tamomšom súde pod sp. zn. 3Er/394/2010, EX XXXX/XXXX bol súd nečinný viac ako päť mesiacov, no v skutočnosti rozhodol súd dňa 13.08.2010, teda deň po podaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (12.08.2010). Z uvedeného mal súd prvého stupňa za preukázané, že exekučný súd o žiadosti súdneho exekútora rozhodol v zákonnej lehote. K nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu (k spôsobeniu zbytočných prietahov) tejto veci teda nemohlo dôjsť. Súd konal bezodkladne, bez prietahov a o žiadosti súdneho exekútora rozhodol včas. Navrhovateľ teda v konaní nepreukázal, že by v uvedenom exekučnom konaní na tamomšom súde došlo k tvrdenému nesprávnemu úradnému postupu súdu, a teda v tejto časti nepreukázal základ svojho nároku, od ktorého sa odvíja tak nárok na náhradu škody. Napokon považoval súd prvého stupňa za potrebné uviesť, že hoci oprávnený - navrhovateľ podal voči uzneseniu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v časti o vymoženie zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zo sumy 1202,25- € od 19.05.2009 do zaplatenie odvolanie, toto vzal späť, teda ani nevyužil riadny opravný prostriedok, ktorým mohol napadnúť zákonnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa. Exekučné konanie bolo následne zastavené. Preto súd prvého stupňa návrh v celom rozsahu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods.1, § 151 ods. 2 O.s.p. a odporcovi náhradu trov konania nepriznal, keďže si ich nevyčísľil a zo spisu mu žiadne nevyplývajú.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p. a to, že v spojení s ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. sa mu postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p., v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g) O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a) O.s.p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h) O.s.p., súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav vecí, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí. Namietal, že súd prvého stupňa vec prejednal v neprítomnosti odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že navrhovateľ riadne a včas požiadaval o zrušenie pojednávania. Navrhovateľ uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich k tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu je potrebné z konania vylúčiť, pričom okolnosť, že krajský súd nezohľadil v označených veciach a skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu nič nemení na tom, že v očiach navrhovateľa a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Uviedol, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí. Navrhovateľ podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Čo sa týka konečného rozhodnutia vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho

rozhodnutia. Súd sa tiež dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že navrhovateľom namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Namietal porušenie svojho práva na kontradiktórne konanie, kedy navrhovateľ ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. Čo sa týka skutočnosti, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, poukázal na skutočnosť, že súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám. Poukázal tiež na judikatúru Ústavného súdu, koncepciu spravodlivého súdneho konania s tým, že kontradiktórnosť súdneho procesu sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane, alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je v odôvodnení rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám, keď navrhovateľ žiadal vykonať dokazovanie všetkými listinami, ktoré tvoria exekučný spis. Navrhovateľ tiež namietal, že súd prvého stupňa nevykonal dostatočné dokazovanie oboznámením sa s predloženým Znaleckým posudkom č. 1/2014 o výške vzniknutej škody. Žiadal preto, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na opätovné prejednanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebný ako vecne správny potvrdiť podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p., pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s vecne správnym a vyčerpávacím odôvodnením súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu poukazuje a pre zdôraznenie správnosti uvádza:

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvého stupňa ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil aj náležite vyhodnotil (nález Ústavného súdu SR sp.zn. III ÚS 36/2010). Jeho úvahy a dôvody podporujú príslušný záver o nedôvodnosti nároku navrhovateľa. Rozhodnutie súdu je presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako aj záver, ku ktorým na základe týchto premís súd prvého stupňa dospel sú pre právnickú ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne aj spravodlivé.

Navrhovateľ založil svoj nárok v prejednávanej veci na tom skutkovom základe, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 13.08.2010. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak podľa navrhovateľa došlo po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty, teda omeškanie predstavuje viac ako 5 mesiacov.

Ako vyplýva z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa žiadne z týchto tvrdení sa nezakladá na pravde.

Ako správne konštatoval súd prvého stupňa a odvolací súd sa s týmto konštatovaním v celom rozsahu stotožňuje, navrhovateľ ako oprávnený podal prostredníctvom súdneho exekútora žiadosť o udelenie poverenia dňa 12.08.2010, na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, sp. zn. SR 15912/09 zo dňa 16.10.2009. Okresný súd Partizánske dňa 13.08.2010 poverením č. XXXX*XXXXXX poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie a súčasne v časti o vymoženie zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne zo sumy 1 202,25 Eur od 19.05.2009 do zaplataenia žiadosť o udelenie poverenia zamietol, t.j. rozhodol v zákonnej 15-dňovej lehote. Z tohto pohľadu potom nemožno konštatovať žiadne porušenie lehoty na rozhodnutie.

Preto odvolací súd zdôrazňuje, že na to, aby bolo možné zaoberať sa samotnou skutočnou škodou, prípadne ušlým ziskom by bolo potrebné v prvom rade konštatovať, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu tak, ako to predpokladá ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

V nadväznosti na vyššie uvedené je potom nutné uviesť, že na to, aby sa ďalej súd mohol zaoberať prípadnou nemajetkovou ujmom, tak ako to predpokladá ust. § 17 ods. 1, 2, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. by v prvom rade muselo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Nakoľko vychádzame zo základnej premisy, že k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu vôbec nedošlo, nie je dôvod sa v prejednávanej veci zaoberať ani prípadnou výškou majetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 citovaného zákona.

Čo sa týka jednotlivých odvolacích námietok, odvolací súd nezistil, že by bola navrhovateľovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom, že by vo veci rozhodoval vylúčený sudca, prípadne, že by súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ani že súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov a že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Súd prvého stupňa neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces s tým, že neobstojí námietka zo strany navrhovateľa v tom smere, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ako vyplýva z obsahu spisu súdu prvého stupňa o námietke navrhovateľa ohľadom námietky zaujatosti sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie bolo právoplatne rozhodované uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.10.2012 pod sp. zn. 19NcC/537/2012, kedy krajský súd rozhodol, že sudkyňa Okresného súdu Partizánske R.. F. U. nie je vylúčená z prejednanja a rozhodovania veci. Vec bola dňa 29.11.2013 pridelená náhodným výberom sudcovi Y.. Y. U.. Čo sa týka samotnej námietky ohľadom rozhodovania vylúčeným sudcom, odvolací súd zdôrazňuje, tak ako bolo uvedené už v predchádzajúcom rozhodnutí, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne podľa tvrdenia navrhovateľa svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť odporcu za majetkovú a nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Odvolací súd tiež poukazuje na to, že Ústavný súd SR opakovane odmietol sťažnosti navrhovateľa, ktorými namietal porušenie svojich základných práv na súdnu ochranu a spravodlivý proces z dôvodu, že krajský súd nevylúčil všetkých sudcov okresných súdov, pričom svoj nárok odvodzuje od postupu tohto okresného súdu.

Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie v odvolaní, že súd prvého stupňa prejednal vec v neprítomnosti navrhovateľa a odporcu a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. s tým, že súd prvého stupňa sa riadne zaoberal z akého dôvodu pojednával napriek tej skutočnosti, že riadne predvolaní účastníci sa na pojednávanie nedostavili. Súd prvého stupňa sa riadne zaoberal vyhodnotením žiadosti navrhovateľa o odročenie pojednávania a taktiež v uznesení, ktorým zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania, riadne v odôvodnení uviedol z akých dôvodov tento návrh navrhovateľa zamietol.

Rovnako ďalšie odvolacie námietky zo strany navrhovateľa neobstoja z dôvodu, že súd prvého stupňa na prejednanie veci nariadil pojednávanie, ktorého termín vytyčil na 21.01.2015, čím účastníkom konania vytvoril predpoklady pre uplatnenie možnosti vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré považujú pre rozhodnutie vo veci za podstatné. Na predmetnom pojednávaní sa navrhovateľ zároveň mohol oboznámiť s obsahom vyjadrenia odporcu k návrhu na začatie konania, predmetného pojednávania sa však napriek riadne doručenému predvolaniu nezúčastnil, rovnako ako ani odporca, preto nemožno uzavrieť, že by v danej súvislosti navrhovateľovi bola súdom prvého stupňa odňatá možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu v konaní.

Odvolací súd rovnako nezistil, že by súd prvého stupňa v prejednávanej veci aplikoval nesprávne právne predpisy a preto v konečnom dôsledku rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 v spojení s ust. § 142 ods. 1 a ust. § 151 ods. 1, 2 O.s.p., kedy úspešnému odporcovi v konaní náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.